

V I Lenin

Brev till bolsjevikkamraterna, som deltar i sovjetkongressen för norra området

Kamrater! Vår revolution genomgår en högst kritisk tid. Denna kris sammanfaller med den stora krisen i den socialistiska världsrevolutionens tillväxt och världsimperialismens kamp mot denna revolution. Vårt partis ansvariga ledare får sig en gigantisk uppgift ålagd, och om den inte fullgörs, hotas den internationalistiska proletära rörelsen av fullständigt sammanbrott. Situationen är sådan att ett dröjsmål i sanning betyder döden.

Kasta en blick på det internationella läget. Världsrevolutionen växer obestridligen. Utbrottet av de tjeckiska arbetarnas förbittring undertrycktes med en otrolig brutalitet, som tyder på att regeringen är ytterligt uppskrämd. Även i Italien har det gått så långt som till ett massutbrott i Turin. Men det viktigaste är upproret i den tyska flottan. Man kan föreställa sig de otroliga svårigheterna för revolutionen i ett land som Tyskland, till på köpet under nuvarande förhållanden. Det kan omöjligt betvivlas, att upproret i den tyska flottan utgör tecknet på den stora krisen i världsrevolutionens tillväxt. Medan våra chauvinister, som predikar Tysklands nederlag, kräver av dess arbetare att de omedelbart skall göra uppror, så vet vi ryska revolutionära internationalister av erfarenheterna från åren 1905-17, att man inte kan föreställa sig något mer övertygande tecken på revolutionens tillväxt än ett uppror bland trupperna.

Betänk i vilket läge vi nu befinner oss inför de tyska revolutionärerna. De kan säga oss: vi har endast Liebknecht, som öppet manat till revolution. Hans röst har tystats av tukthuset. Vi har inte en enda tidning, som öppet klargör revolutionens nödvändighet, vi har ingen mötesfrihet. Vi har inte en enda arbetar- eller soldatdeputerades sovjet. Vår röst tränger nätt och jämnt fram till de verkligt breda massorna. Och vi har försökt att göra uppror, ehuru vi knappast hade en chans på hundra! Men ni ryska revolutionära internationalister har ett halvt år av fri agitation bakom er, ni har ett tjugotal tidningar, ni har en hel rad arbetar- och soldatdeputerades sovjet, ni har sekrat i de båda huvudstädernas sovjet, ni har hela östersjöflottan och alla ryska trupper i Finland på er sida, och ni besvarar inte vår uppmaning till uppror, ni störtar inte er imperialist Kerenskij, fast ni har nittionio chanser på hundra att segra i ert uppror!

Ja, vi blir verkliga förrädare mot internationalen, om vi i ett sådant ögonblick, under så gynnsamma förhållanden besvarar de tyska revolutionärernas uppmaning *endast* med – resolutioner!

Lägg därtill att vi alla utmärkt väl känner till, hur snabbt de internationella imperialisternas komplott och sammansvärjning mot den ryska revolutionen växer. Att strypa den till varje pris, strypa den både med militära åtgärder och genom en fred på Rysslands bekostnad – det är detta, som den internationella imperialismen kommer allt närmare. Det är just det, som gör den socialistiska världsrevolutionens kris så akut, det är just det, som gör det särskilt farligt – jag är nästan beredd att säga brottsligt från vår sida – att dröja med upproret.

Ta vidare Rysslands inre läge. De småborgerliga kompromisspartierna, vilka gav uttryck åt massornas omedvetna förtroende för Kerenskij och imperialisterna överhuvudtaget, är absolut bankrutta. Kraschen är fullständig. Visar det inte ett fullständigt sammanbrott i massornas förtroende för Kerenskij och för dem som kompromissar med Kerenskij & Co, att sovjeternas representanter på demokratiska konferensen röstade mot koalitionen, att *majoriteten* av de lokala bondedeputerades sovjet röstade mot koalitionen (tvärtemot deras centrala sovjet, där Avksentjjevs anhängare och andra av Kerenskij:s vänner sitter), att valen i Moskva, där arbetarbefolkningen står närmast bönderna, resulterade i att *över 49 procent* röstade för

bolsjevikerna (och bland soldaterna 14 000 av 17 000)? Kan man föreställa sig att folkmassorna på något tydligare sätt än genom denna omröstning kunnat säga bolsjevikerna: led oss, vi kommer att följa er!

Men vi, som på så sätt fått folkmassornas majoritet på vår sida, som erövrat de båda huvudstädernas sovjet, skall vi vänta? Vänta på vad? Att Kerenskij och hans kornilovgeneraler utlämnar Petrograd åt tyskarna och sålunda direkt eller indirekt, öppet eller hemligt ingår en sammansvärjning med *både* Buchanan och Wilhelm för att helt strypa den ryska revolutionen!

Men att folket uttalat sitt förtroende för oss genom omröstningen i Moskva och genom sovjetvalen gör inte bilden fullständig. Det finns tecken på en växande apati och likgiltighet. Det är förståeligt. Det betyder inte ebb för revolutionen, såsom kadeterna och deras eftersägare skriker ut, utan det betyder att tron på resolutioner och på val avtar. I en revolution kräver massorna av de ledande partierna handlingar och inte ord, de kräver seger i kampen och inte prat. Det ögonblick närmar sig, då det bland folket kan uppstå den meningen, att inte heller bolsjevikerna är bättre än de andra, ty de har inte förstått att *handla*, sedan vi gett uttryck åt vårt förtroende för dem ...

Bondeupproret flammar upp i hela landet. Det är solklart att kadeterna och deras svansare på allt sätt söker förringa det, reducera det till "pogromer" och "anarki". Denna lögn vederläggs av att man i upprorets centra börjat överlämna jorden till bönderna: aldrig förr har "pogromer" och "anarki" lett till så förträffliga politiska resultat! Den väldiga kraften i bondeupproret bevisas av att kompromissarna, socialistrevolutionärerna i Delo Naroda och *rentav* Bresjko-Bresjkovskaja börjat tala om att överlämna jorden till bönderna för att bromsa upp rörelsen innan den definitivt vuxit dem över huvudet.

Men skall vi vänta och se, om det inte lyckas kornilovmannen Kerenskij (som just nyligen avslöjats av socialistrevolutionärerna själva för medverkan i kornilovrevolten) kosacktrupper att *etappvis* kuva detta bondeuppror?

Tydligen har många av vårt partis ledare inte lagt märke till den *särskilda* betydelsen i den paroll, som vi alla har erkänt och upprepat i oändlighet. Denna paroll lyder: all makt åt sovjeterna. Det har förekommit perioder, det har förekommit ögonblick under det halvår revolutionen pågått, då denna paroll *inte* inneburit uppror. Kanske har dessa perioder och dessa ögonblick bländat en del kamrater och fått dem att glömma att denna paroll nu, åtminstone sedan mitten av september, även för oss är *detsamma som uppmaning till uppror*.

I detta avseende kan det inte finnas en skugga av tvivel. Delo Naroda förklarade nyligen detta "på ett populärt sätt", då den skrev: "Kerenskij kommer under inga omständigheter att underkasta sig!" Naturligtvis inte!

Parollen "All makt åt sovjeterna" är ingenting annat än en uppmaning till uppror. Och skulden kommer helt och ovillkorligen att vila på oss ifall vi, som i månader kallat massorna till uppror, till att förkasta kompromissandet, inte för dessa massor till uppror just innan revolutionen bryter samman, sedan massorna uttryckt sitt förtroende för oss.

Kadeterna och kompromissarna söker skrämja oss med exemplet från den 3-5 juli, med svarhundraelementens växande agitation osv. Men om det begicks ett fel den 3-5 juli, så var det endast det, att vi inte tog makten. Jag tror, att det inte var fel den gången, ty då hade vi *ännu* ingen majoritet, men nu skulle det vara ett ödesdigert fel och värre än ett fel. Det är förståeligt att svarhundraelementens agitation växer som en skärpning av ytterligheterna i den framväxande proletär- och bonderevolutionens atmosfär. Men det är löjligt att använda detta som ett argument mot ett uppror, ty det behöver inte ens bevisas att de av kapitalisterna köpta svarhundraelementen är vanmäktiga, att *de svarta hundradena är vanmäktiga i kampen*. I

kampen är de lika med plus minus – noll. I kampen kan Kornilov och Kerenskij stödja sig endast på vilda divisionen och på kosackerna. Men nu har upplösningen börjat även bland kosackerna och dessutom hotar dem bönderna inom deras kosackområden med inbördeskrig.

Jag skriver dessa rader söndagen den 8 oktober, ni kommer att läsa dem tidigast den 10 oktober. Av en kamrat, som var på genomresa, hörde jag att de resande på Warszawabanan säger: Kerenskij för kosackerna till Petrograd! Det är helt troligt, och det blir vår direkta skuld, om vi inte prövar detta *allsidigt* och inte *undersöker* vilken styrka och fördelning *Kornilovs trupper av andra uppbådet* har.

Kerenskij har åter fört kornilovtrupper mot Petrograd för att hindra att makten överlämnas till sovjeterna, för att hindra att denna makt omedelbart framlägger ett fredsförslag, för att hindra att all jord genast överlämnas till bönderna, för att utlämna Petrograd till tyskarna och själv smita undan till Moskva! Det är upprorsparollen, som vi måste sprida så mycket som möjligt och som kommer att ha kolossal framgång.

Man får inte vänta på den allryska sovjetkongressen, som centrala exekutivkommittén kan förhålla ända till november, man får inte dröja och tillåta Kerenskij att föra fram fler kornilovtrupper. På sovjetkongressen är Finland, flottan och Reval representerade. De kan tillsammans omedelbart starta en framryckning till Petrograd mot de kornilovska regementena, en framryckning av flotta och artilleri och kulsprutor och två–tre kårer av soldater, som t ex i Viborg bevisat hela styrkan i sitt hat mot de kornilovska generalerna, med vilka Kerenskij återigen sammangaddat sig.

Det vore ett kolossalt fel att avstå från möjligheten att omedelbart krossa de kornilovska regementena av andra uppbådet på grund av övervägandet att om östersjöflottan avgick till Petrograd, så skulle härigenom fronten öppnas för tyskarna. De kornilovska lögnarna kommer att påstå detta, liksom de kommer att sprida allehanda lögner överhuvudtaget, men det är ovärdigt revolutionärer att låta sig skrämmas av lögn och förtal. Kerenskij kommer att utlämna Petrograd åt tyskarna, det är nu solklart; inga försäkringar om motsatsen kan göra slut på vår fulla övertygelse härom, vilket framgår av händelsernas hela gång och av Kerenskij's hela politik.

Kerenskij och kornilovmännen kommer att utlämna Petrograd åt tyskarna. Just för att rädda Petrograd måste Kerenskij störtas och de *båda huvudstädernas sovjet* ta makten. Dessa sovjeter skall genast föreslå alla folk fred och därigenom uppfylla sin plikt mot de tyska revolutionärerna. Därigenom kommer de också att ta ett beslutsamt steg i riktning mot ett omintetgörande av de brottsliga sammansvärjningarna mot den ryska revolutionen, den internationella imperialismens sammansvärjningar.

Endast en omedelbar aktion av östersjöflottan, trupperna i Finland, Reval och Kronstadt mot kornilovtruppen utanför Petrograd kan rädda den ryska revolutionen och världsrevolutionen. Och en sådan framryckning har nittionio chanser på hundra att *inom några dagar* leda till att en del kosacktrupper kapitulerar, att en annan del fullständigt förintas och att Kerenskij störtas, ty arbetarna och soldaterna i de båda huvudstäderna kommer att stödja en sådan framryckning.

Dröjsmål betyder döden.

Parollen ”All makt åt sovjeterna” är en upprorsparoll. Den som använder en sådan paroll utan att vara medveten härom, utan att ha tänkt härpå, han må skylla sig själv. Men man måste förstå att behandla upproret som en *konst* – det yrkade jag på under demokratiska konferensen och jag yrkar på det nu, ty det är detta som marxismen lär oss, som hela den nuvarande situationen i Ryssland och i hela världen lär oss.

Det är inte fråga om omröstningar, inte om att attrahera ”vänstersocialistrevolutionärerna”, inte om att öka antalet sovjeter i landsorten, inte om en kongress av dessa sovjeter. Det är fråga om uppror, som Petrograd, Moskva, Helsingfors, Kronstadt, Viborg och Reval *kan* och måste fatta beslut om. *Utanför Petrograd* och i Petrograd – där kan och måste detta uppror beslutas och genomföras, så beslutsamt som möjligt, så väl förberett som möjligt, så snabbt som möjligt och så energiskt som möjligt.

Flottan, Kronstadt, Viborg och Reval kan och måste rycka mot Petrograd, krossa de kornilovska regementena, mobilisera de båda huvudstäderna, utveckla en massagitation för en makt som omedelbart överlämnar jorden till bönderna och omedelbart föreslår fred, störta Kerenskijs regering och upprätta denna makt.

Dröjsmål betyder döden.

Den 8 oktober 1917

N Lenin

Ffg publicerat den 7 november 1925 i *Pravda* nr 255

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5e: ry uppl, b 34, s 385-390